

Henry Aflecht

DEKKARTIVUODET YKSITYISETSIVÄNÄ

HENKKA AFLECHT

KIITOS

Aloittaessani tätä kuudetta kirjaani, mielen valtaa hämmennys. Olen hämmentynyt siitä, kuinka ajat ovat muuttuneet. Jos kaltaiseni hahmo olisi ryhtynyt suoltamaan elämänsä tapahtumia kirjoiksi kymmeniä vuosia sitten, ne tuotokset tuskin olisivat saaneet tällaista suosiota. Ajat ovat selvästi muuttuneet. Perinteisen kaunokirjallisuuden ja varovaista ilmaisua käyttäen kirjoitettujen elämäkertojen sijasta, nykypäivänä vaikuttaa kiinnostavan suora puhe ja tapahtumat kerrottuna kaunistelematta, sellaisina kuin ne tapahtuivat. Toisinaan vähän karkea kielenkäyttönikin on otettu yllättävän hyvin, enkä usko suututtaneeni kuin kourallisen ihmisiä. Jokunen myös vaati kirjoittamaan jatkossa kirjakielellä, mutta en valitettavasti koe sitä omakseni. Äänikirjasta tulisi jäykkä ja kankea. Sori siitä.

Valtavan suuri kiitos jokaiselle kirjojani lukeneelle ja kuunnelleelle. Ilman teitä en istuisi tässä, tuottamassa seuraavia keikkatarinoita kirjaksi. Kiitos myös nykypäivän yksityisetsiville, joiden palaute edellisestä kirjastani ylitti kaikki odotukseni.

Henry Aflecht

HENKKA AFLECHT

DEKKARIVUODET 2

YKSITYISETSIVÄN ELÄMÄÄ

Seurantakeikat 16–28

© 2024 Henry Aflecht

Kannen suunnittelu: Karl Aflecht

Sisuksen taitto: Kristian Aflecht

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

Kaikki oikeudet pidätetään. Tämän kirjan tai minkä tahansa sen osan jäljentäminen, tallentaminen mihin tahansa tietokantaan tai lähettäminen sähköisesti, mekaanisesti, valokopiona, nauhoitteena tai missä hyvänsä muussa muodossa ilman tekijänoikeuden lupaa on kiellettyä.

ISBN: 978-952-80-8403-7

*Tämä kirja on omistettu autossa kiikareiden kera
istuville työn sankareille.*

DEKKARIVUODET 2

ALKUSANAT

Tässä kirjassa tulen noudattamaan omaa ohjesääntöäni, joka ei jätä tilaa mielistelylle, tai hyväksytyksi tulemisen tarpeelle. Kuten aiemassa dekkarikirjassani, mennään myös tässä reilusti lakipykälien harmaalle puolelle, mutta se oli sen ajan tapa toimia. Ainakin meillä. Saamani palautteen perusteella niin tehdään nykypäivänäkin joskus, jos keikan selvittäminen sitä vaatii. Se on vaiettu tapa toimia, jonka uskoin jo kadonneen, mutta voimissaan se kuulemma on. Meidän metodimme olivat silti astetta syvemmällä kuin nykypäivän dekkareilla, jotka eivät tietojeni perusteella aivan kaikkeen sellaiseen ole valmiita, mihin me olimme. Tässä kirjassa kerron keikkoja koko urani ajalta. Katselin vajaan 11 vuotta kiikareiden ja kameran etsimen läpi tapahtumia, joihin joku toimeksiantaja halusi selvyyden. Mukana on jälleen keikkoja parisuhteiden selvittelyistä, yritysten oudoista tapahtumista ja vakuutuspuolen epäselvyyksistä. Mukana on myös pieleen menneitä keikkoja. Tämä kirja on jatkoa Dekkarivuodet ykköselle, mutta kuunneltavissa myös ilman ykköstä pohjalle. Ykkösessä kerron hieman tarkemmin yksityisetsivän töistä myös yleisellä tasolla.

Aina kaikki ei mennyt kuten oli tarkoitus. Tuossa työssä on jatkuva tarve soveltaa ja improvisoida. Siinä sitten voi käydä vähän mitä tahansa. Laitetaan tähän kirjaan myös joku henkilösuojauskeikka, jossa asiakkaalle tarvittiin suojaus. Ne olivat osa palveluvalikoimaa. Pääosin niitä tilasivat muusikot, liikemiehet ja poliitikot, mutta otetaan tähän keikka, jossa jouduin asettakin esille ottamaan. Se ei koskaan ollut hyvä juttu.

Kaikki kirjan keikat ovat oikeasti tapahtuneet ja toimintatavat olivat sellaiset kuin kerron. Kirjan tapahtumien paikat, henkilöiden nimet ja muut yksityiskohdat on muutettu siten, ettei kukaan ulkopuolinen voi asiakkaita tai kohdehenkilöitä tunnistaa, tai seurattut henkilöt hoksata, että kerron heistä. Moni keikka päättyi aiheettomana ja elämä jatkui onnellisesti, eikä kohde tänä päivänäkään tiedä seurantatoimista mitään.

Käytän kirjassa usein termiä ”toimari”. Se ei ole toimitusjohtaja, vaan aina kyseisen keikan toimeksiantaja. Rotta taas on kohdehenkilö, jota seurataan.

Kirjassa puhutaan myös aseista ja väkivaltatilanteista, jonka vuoksi huomautan heti alkuun, että meillä oli ja on pitkä kokemus aseiden käsittelystä, sekä pätevyys väkivaltatilanteiden hoitamiseen. Suosittelen aina ensisijaisesti turvautumaan poliisiin ongelmatilanteissa, sen sijaan että hoitaa asiat kuten me hoidimme. Se oli entistä aikaa se.

Muutamakin kyseli edellisen kirjan jälkeen, voiko tällaista toimintaa muka olla Suomessa, koska he eivät ole ikinä nähneet yhtään yksityisetsivää, tai kuulleet heistä. En tiedä kuinka pahasti etsivä voi epäonnistua työssään, mutta sitten on jo mennyt todella huonosti, jos joku sivullinen huomaa etsivän työssään. Se työ on huomaamatonta tarkkailua ja sen vaatimia tehtäviä.

Ei niitä päivitetä Hesariin ja jaeta someen kesken keikan, saati kadulla kerrota, että tässä sitä kuulkaa yksityisetsivä töitään tekee. Se työ eroaa täysin poliisin työstä. Poliisi saattaa nauttia huomiosta, jota haalareissaan ja vyöllä roikkuvilla taisteluvälineillään saa, mutta etsiviä ei kukaan katukuvasta huomaa. Se on täysin salaista työtä ja sellaisena se tulee pitääkin.

Etsivätoimistoja on Suomessa muistaakseni noin sata. Osa on vartiointiliikkeitä, jotka tekevät myös yksityisetsivän töitä. Kyllä heitä on. Paljon. Jos olet kiinnostunut niistä töistä, lue tai kuuntele nämä kaksi kirjaani ensin. Näistä saa mielestäni erittäin realistisen kuvan yksityisetsivän työnkuvasta ja arjesta.

Lupaam tämän kirjan kohdalla saman hyväntekeväisyyden, jonka olen luvannut kolmen viimeisimmän kirjani kanssa. Jos jonkun kirjani kuuntelumäärät ylittävät ensimmäisen kirjani vuosikuuntelun, jaan kaiken ylimääräisen tuoton jouluna ruokajonoissa pois. En tee näitä rahasta, vaan halusta kertoa menneestä elämästä.

Ota mukava asento. Lähdetään retkelle yksityisetsiväkeikkoihin.

Suhdekeikoissa oli vuosien aikana useimmiten kysymys siitä, että parisuhteessa oli alkanut olla jotain uusia tapahtumia ja omituisia sattumuksia, jolloin toisen vaisto kotona sanoi, että jokin on pielessä. Usein kyseessä oli jo pidempi liitto, tai ainakin asuttiin yhdessä. Se helpotti meitäkin huomattavasti jutun selvittämisessä, jos toimeksiantaja ja kohdehenkilö asuivat saman katon alla. Tässä keikassa eivät asuneet. Eikä tämä muutenkaan ollut ihan sitä miltä alussa näytti.

Sain nettisivujen kautta tiedustelun, kykenemmekö etsimään kadonneen henkilön. Kateissa oli tiedustelijan miesystävä. Lisätietona oli mainittu vain se, että poliisia toimeksiantaja ei halua sotkea asiaan, jotta mies ei suutu, mikäli kaikki onkin kunnossa. Ymmärsin hyvin, eikä tuo ollut mitenkään harvinaista. Joskus suhteissa saattoi olla tilanteita, että toinen vain haluaa ottaa happea syystä tai toisesta, vaikka mökillä, eikä ole tavoitettavissa millään sähköisillä viestimillä. Rouva ei ollut saanut yhteyttä mieheensä neljään päivään.

Pyysin lisätietoja rouvalta. Hän oli vajaa 70-vuotias, vähän ehkä muistisairas, mutta oikein herttainen. Siinä iässä alkaa jo riskit kasvaa, että voi vaikka unohtaa missä asuu ja sen vuoksi ei päädykään kotiin ja sitten kotijoukot huolestuvat. He eivät kuitenkaan olleet naimisissa miehen kanssa. Kyseessä oli vasta vuoden kestänyt suhde, joka oli kuitenkin rouvan kertoman mukaan vakavalla pohjalla. He olivat rouvan tahdosta menossa naimisiin, koska rouva oli siitä haaveillut koko elämänsä, että kirkossa kellot soivat ja kukkasia lentää pariskunnan ylle. Mies ei ollut asiasta vielä niin innostunut, koska hänellä oli ikää rouvaakin enemmän. Rouva kirjoitteli meille paljonkin ylimääräistä infoa heidän välisistä palavista tunteista ja kesäiltojen mökkeilytunnelmista, joka ei sinällään varsinaisesti meille kuulunut, mutta tuossa työssä oppi olemaan tarvittaessa hienotunteinen ja ottamaan vastaan kaiken annetun tiedon. Toki siitä usein oli ihan sattumalta hyötyäkin, kun keikka eteni. Tällä kertaa olisi kuitenkin pitänyt kysellä vielä enemmän heidän väleistään. Ja vähän muustakin.

Asennetaan rouvan nimeksi Pirjo, jotta ei tarvitse koko tarinaa rouvitella. Ja kyllä, tiedän ettei poikamiestyttö ole rouva, mutta ihan vain hänen avioliittohaaveiden vuoksi häntä rouvittelen, vaikka lupasin alussa, etten ketään mielistelisi. Pirjo oli poikkeus, koska hän oli herttainen. Tai näin ajattelin.

Pirjo ei ollut mikään varsinainen tekniikan ihmelapsi. Häneltä sähköpostin käyttäminen sujui kuin auton jakopään remontti, ellei jopa vielä huonommin. Sain häneltä useita viestejä, joista en ymmärtänyt tuon taivaallista. Myöhemmin selvisi syykin. Ne olivat tarkoitettu hänen siskolleen Saksaan, mutta hän ei oikein tajunnut, kuinka sähköpostissa nuo kansiot ja viestit hoidetaan.

Pirjo oli käytellyt miehensäkin kanssa vain tekstiviestejä. Hän oli kovin ylpeä, kun osasi niitä viestejä lähettää. Sähköpostimaailma oli uutta ja vierasta.

Palautin bumerangina saksaksi kirjoitettuja viestejä ja lopulta soitin hänelle, ja tarjosin pikakurssin sähköpostien lähettelystä. Samalla sovimme käyvämme muut tiedot keikasta puhelimesta, jotta saan hänet keskeytettyä, jos juttu alkaa karata tunteelliseksi ja sivuraiteille. Meidän tehtävä oli kuitenkin ensisijaisesti löytää se mies, eikä kuunnella sydänsuruja. Niihin tarpeisiin oli vaikka jokin sen ajan Terapeuttiville, tahi muu tyyppi.

Keikan lähtötiedot oli koossa. Pirjo oli niistä mökkimuistoista kertonut, joten meillä oli Pirjon kesämökin osoite, miehen nimi ja puhelinnumero, sekä miehen auton merkki ja malli. Rekisterinumerosta ei Pirjolla ollut tietoa. Saimme tiedon missä mies asuu ja mitä hän harrastaa. Pirjolla oli paperisena kuvia miehestä, mutta hän ei osannut niitä lähettää sähköisenä, eikä silloin ollut mitään kamerakännyköitä, joten kuvat jäivät ottamatta meille. Näin jälkikäteen on helppo todeta, että aika paljon vähemmällä olisi päästy ne kuvat hakemalla 200 kilometrin päästä - mutta ei haettu.

Keikka oli meille ensimmäinen kadonneen henkilön etsintä, joten hommaa ei osattu senkään vertaa, kuin muita dekkarihommia, mutta otettiin se keikka silti, koska missäs muuten niitä oppisi tekemään, kuin tekemällä?

Pirjon kanssa sovittiin hinnasta ja hinnan perusteista sen mukaan, kun kuluja syntyy ja keikka etenee. Pirjolla oli hyvä eläke ja sijoitusasuntokin ostettu vuosia sitten, joten taloudellinen tilanne oli erittäin hyvä.

Pirjo oli suhteen alussa myynyt toisen sijoitusasunnon pois, koska heillä oli tarkoitus muuttaa yhteen. Välimatkaa oli yli 400 kilometriä, joka Pirjoa suretti suunnattomasti. Hän halusi panostaa heidän yhteiseen aikaan, koska taloudellinen mahdollisuus siihen oli.

Mieskin oli varakas, entinen Nesteen johtaja, joka oli myös myynyt oman lomapaikkansa aiemmin pois, heidän yhteisen tulevaisuuden suunnitelmien takia. Herttainen kaksikko.

Otimme luonnollisesti puhelinnumerosta ensin kiinni ja pommitimme siihen puheluita minkä ehdimme. Se ei ollut kuuluvuusalueella kertaakaan. Automaatti ilmoitteli, että luuri on jossain skuggassa. Se tiedotteen jälkimmäinen osa oli ruotsia ja tarkoitti kai jotain pöheikköä, jossa ei voi puhua. En muista enää tarkemmin, mutta jotain sellaista automaatin jankutusta kuunneltiin väsymiseen asti yksi päivä aamusta iltaan. Sitten piti ryhtyä konkreettisiin toimiin, jotta asia etenisi.

Päätettiin lähteä Pirjon mökille aluksi. Se oli selkeästi paikka, jossa henkilö voisi olla kantavuusalueen ulkopuolella ja voisihan mökillä jopa käydäkin jotain ikävää. Tiesin, että sen mökin alueella ei ollut kovin vahvaa matkapuhelinverkkoa. Olin vain kilometrin päässä maannut yhden mökin pensaassa aikanaan, saamatta katvealueen takia *sit*ä viestiä, jossa kerrottiin meidän kohteen menneen ihan muualle. Jäi jostain syystä melko vahva muistijälki tuosta seudusta.

Siihen aikaan matkapuhelinverkon katveja oli vaikka missä. Se vaikeutti usein noita hommia. Mökki voisi olla hyvä paikka olla hukassa tahallaan, tai tahtomattaan, joten nokka kohti Pirjon mökkiä.

Pirjon puhetulvasta ja kevyestä dementiasta johtuen ei sen enempää pidetty yhteyttä eri vaiheista, koska puheluissa koko fokus tuppasi menemään aina romantiikan ja haaveiden puolelle. Sanoinkin Pirjolle, että muutama päivä pidetään hiljaiseloa, ellei miestä sitä ennen löydetä. Näin saatiin työrauha meille.

Ajettiin Pirjon mökille useampi tunti. Se oli 300 kilometriä suuntaansa, joskin onneksi hiukan miehen kotisosoitteen suunnalla, joten poikkeamaa siitä mökkireissusta tuli vain 150 kilometriä. Jos miestä ei sieltä löytyisi, olisi kuitenkin suunta jo valmiiksi aika oikea.

Tällä keikalla ei tarvinnut naamioitua tai lymyillä piilossa. Keikka oli hyvin suoraviivaista kadonneen henkilön etsintää, jossa vain pääkoppaa tarvittiin. Mukavaa vaihtelua, kun kerrankin oli keikalla polvet ja perse kuivana, eikä käsissä ja poskissa naarmuja orapihlajasta. Paitsi että kohta oli.

Saavuttiin mökin pikkutiellä kohtaan, josta ajettiin Pirjon mökille. Mökin pihassa oli auto. Pysähdyttiin tielle hetkeksi ja käskin Sepin jatkaa ohi, koska kaikki ei ollut kohdallaan. Mulla oli kaverini Sepi mukana, koska tuo halusi tulla mukaan kuskiksi. Se ei ollut näitä hommia tehnyt koskaan, mutta kiinnostusta oli ilmennyt usein. Sepi oli autokorjaamolla normiduuneissa, mutta kaipasi vaihtelua. Sitä oli nyt luvassa.

Tuon daamiltaan hukkuneen miehen auto oli hopea Mersu, joten tuo auto ei täsmännyt mitenkään siihen. Pihassa seisoj Toyota Hiace, joka näytti hiukan jo väsyneeltä. Tuli välittömästi mieleen keikkapaku. Pirjo siellä ei varmasti ollut, eikä Mersukaan ollut todennäköisesti Hiaceen vaihtunut. Olisiko joku mökkivaras niin röyhkeä, että parkkeeraisi keikka-autonsa alkuillasta suoraan mökin pihaan?

Olihan niitä tarinoita useita ollut lehdessä, että jonkun mökkiin oli joku mennyt asumaan ilman lupia, joten homma vaikutti juuri siltä.

Normaali kansalainen normaalissa tilanteessa soittaisi normaalin poliisin, mutta meidän toiminnassa harva asia oli normaalia. Toki tuota piti lähteä itse ronkkimaan ja tarvittaessa raudoittamaan tuo tunkeutuja. Oltiin sen ikäisiä, että kenen tahansa rautoihin laittaminen piristi päivää kummasti. Mietin kuitenkin Pirjon mahdollisia läheisiä, jos mökillä olisikin joku sukulainen. Ei voitu mennä mökiltä sitä kyselemään, koska jollain venkulallahan olisi tietysti jokin selitys valmiina. Oli pakko laittaa Pirjolle viestiä metsätieltä. Oltiin parkissa siten, että nähtiin paku puiden takaa. Lähetin viestin, jossa kysyin, pitäisikö hänen mökillään olla Toyota Hiace, tai onko hänen kellään tutulla sellaista?

Meni hetki, kun Pirjo vastasi, ettei halua sellaista. Katsoin luuria kuin lääkäri potilasta ja laitoin uuden viestin. Kysyin *onko hänen mökillä pakettiauto*, tai tunteeko hän ketään, joka olisi hänen mökillä pakettiautolla. Kesti taas hektiseen tilanteeseen nähden tuskallisen kauan. Muutaman minuutin kuluttua tuli vastaus, että hänen entisellä pomollaan oli pakettiauto. Voi helvetti. Otin puhelun hänelle, koska nyt ei päästy asiassa eteenpäin. Ei päästy puhelullakaan, koska linja ei yhdistynyt. Viestit kulkivat, puhelut eivät. Laitoin vielä kyselyn, onko hänen pomonsa hänen mökillään nyt? Siihen Pirjo vastasi, että hän ei itse ole nyt mökillä. Ei päästy mihinkään lopputulokseen.

Olin huomannut Pirjon kanssa asioidessa, että sillä oli parempia ja huonompia päiviä. Välillä hissi nousi ihan kivasti apuvirtaa antamalla kellarista kolmoseen, mutta välillä ei saatu edes hissin ovia auki. Tänään oli ovien kanssa ongelma. Päätettiin lähteä katsomaan tilannetta metsän läpi.

Jos muistatte kun hetki sitten kehuin, että vihdoinkin oli keikka, jossa oli polvet ja perse kuivana, niin ei ollut. Oltiin nimittäin hetken kuluttua ison kiven takana kontillaan sammaleella. Samalla kun tunsin farkkujeni läpi virtaavan mättään kosteuden, Sepi keksi kuningasidean, vaikka oli noissa hommissa kokematon. Se kysyi, mitä jos lopetettaisiin konttaaminen metsässä ja mentäisiin sinne mökille ja kysytään siellä tunteeko tai tuntevatko tyypit Pirjoa. Pumpattaisi selvyys, tietävätkö he kenen mökillä ovat. Samalla selviäisi, ovatko he luvallisilla asioilla siellä. Aivan. Se oli loistava idea. Turha niitä tapahtumia oli metsästä seurata. Lähdettiin rämpimään oksien ja mustikanvarpujen päältä mökin pihaan.

Kesken matkan tuli huono fiilis. Muistin lehtijutun, jossa joku erämies oli vallannut mökin ja käynyt omistajan päälle jostain kulman takaa, hänen tullessa mökille. Pyysin Sepiä venaamaan puun takana ja lähdin hakemaan mun tussarin autosta ja touhukassista otin vielä käsiraudat kaveriksi. Tussari oli toki liioittelua tuon kaltaiseen tilanteeseen pahimmillaankin, mutta meillä ei ollut aspia eli teleskooppipamppua mukana, kun tämä keikka ei ollut lähtökohdissa mitään välineitä vaativa. Tussari mulla niihin aikoihin kulki aina mukana, koska niin monesti olin tappouhkauksia niissä hommissa saanut.

Huippusuosion saanut Dekkarivuodet sai jatko-osan!

Ajauuin 90-luvun alussa vahingossa tekemään yksityisetsivän töitä, joiden puitteissa selvitettiin aviorikoksia, vakuutuspetoksia, varkauksia ja yritysten henkilöstön tekemiä petoksia. Koulutusta tai aiempaa kokemusta tähänkään työhön ei ollut ja sen kyllä usein keikalla huomasi.

Vaikka selvitimme rikoksia ja parisuhteiden epäselvyyksiä, menetelmämme ottaa selvää asioista olivat usein rikollisia. Esiinnyimme poliisina, uhkailimme kohdehenkilöitä ja menimme omin päin yrityksiin sekä koteihin, jotta saimme asiakkaalle parhaan mahdollisen lopputuloksen. Tärkeintä oli selvittää tapaus, keinoja kaihtamatta. Vastoinikäymisiä riitti ja työn hohdokkuuskin kirjasta selvinnee. Kerron myös pieleen menneitä tapauksia, joissa vähäinen kokemuksemme tuli kintuille. Mukavia lukuhetkiä!

Henry Aflecht

Seurantakeikat 16-28

